

že předložený notářský spis, který má býti podle § 1 čís. 17 ex. řádu exekučním titulem, nevyhovuje právě citovanému ustanovení, protože jednak prý neobsahuje ujednání, kdy má býti nájemné, které má býti budoucně na celý rok splatné, pro příští leta splatné, jednak v době zřízení notářského spisu prý pohledávka pronajímatelčina z nájemní smlouvy vůbec neexistovala, nájemníci pronajímatelce prý ničeho nedlužili na nájemném a v notářském spisu dluh na nájemném 10.000 Kč neuznali, jednak prý z nájemní smlouvy ve formě notářského spisu zřízené vzešlé nároky a závazky druhé strany, závazek nájemníků k placení nájemného podmíněn jest vzájemným plněním pronajímatelčím, takže prý při zřízení notářského spisu ani nebylo jisto, zdali dluh vznikne, ježto, kdyby pronajímatelka neplnila, nebyli by povinni plniti ani nájemníci. Předložený notářský spis vyhovuje úplně ustanovením § 1 čís. 17 ex. ř. a § 3 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. z. Je v něm ustanoveno, kolik činí dluh na penězích, neboť je v odstavci druhém uvedeno, že »nájemné činí každoročně 10.000 Kč«, že »nájemní smlouva počíná se dnem 15. března 1927 a trvá po dobu pěti let«, je v něm také potvrzeno, že »nájemné« za prvý rok bylo před podpisem řádně a hotově zapláceno, z čehož lze bezpečně a spolehlivě seznati, že nájemné za druhý nájemní rok je splatné dne 15. března 1928. Podle odstavce XVIII. prohlásily strany notářský spis ve příčině nároků pronajímatelčích na roční nájemné po 10.000 Kč s příslušenstvím ve smyslu § 3 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák. ihned vykonatelným, přivolili tedy závazání v řečené listině, by se ihned vykonala exekuce pro uznaný dluh. Poněvadž nájemní — podle doslovu notářského spisu, ve skutečnosti však podle jeho obsahu — pachtovní (§ 1091 obč. zák.) smlouva uzavřena byla na pět po sobě jdoucích let s povinností pachtěří platiti roční pachtovné 10.000 Kč do předu, neprávem usuzuje rekursní soud, že v době sepsání notářského spisu dluh povinné strany vůbec neexistoval a tudíž také nemohl jimi býti uznán. Notářským spisem zavázali se povinni platiti pachtovné po dobu celého pachtu, tedy pachtovné to už existovalo, pouze byla jeho splatnost odsunuta, mělo býti placeno každoročně do předu. Uznali tedy závazání nejen celé pachtovné jako svůj dluh, nýbrž toto celé pachtovné, pokud je splatné, uznali za svou podle § 3 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák. ihned vykonatelnou závaznost. Pokud by dlužníci mínili popírati, že nastaly skutečnosti rozhodné pro dospělost nebo pro vykonatelnost nároku (§ 7 druhý odstavec ex. řádu), mohli by tyto své námitky podle § 36 čís. 1 ex. ř. uplatniti žalobou.

Čís. 8243.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Manželce nelze přičítati za vinu na rozvratu, nenásledovala-li manžela do »společné domácnosti«, již měly tvořiti dva hotelové pokoje bez kuchyně.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, Rv II 693/27.)

Manžel žaloval manželku o rozluky manželství pro hluboký rozvrat manželství. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal na rozluky z viny obou stran.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Prostudují-li se spisy a uváží-li se pečlivě jich obsah, jest zřejmo, že výlučná vina na rozvratu manželství stihá žalobce. Sám odvolací soud nebyl s to uvést proti žalované nic jiného, než že žalobce ji podle svědectví M-a častěji vyzval, aby se k němu do V. přestěhovala, a že podle svědectví G-ova u svědka v roce 1921 a 1922 najal dva zařízené pokoje, že však žalovaná, prohlédnuvši je, prohlásila, že se do nich nenastěhuje a z V. odjela zpět do Z., a soudí odvolací soud, že žalovaná tento byt odmítnouti nesměla a že, když tak učinila, bylo to jen proto, že s mužem bydliti nechtěla, kdežto byla by směla odepřít následovati ho do jeho bydliště jen, kdyby se byl o přiměřený byt nepostaral. Avšak při bližším uvážení věc nevypadá tak, jak odvolací soud na ni nazírá, neboť M. potvrdil sice, že žalobce chtěl, by se žalovaná k němu přestěhovala, ale že spojoval to s různými požadavky, na př. že kladl za podmínku určité peníze a, když je dostal, chtěl zase více nebo žádal připsání domu v Z., který patřil žalované, a mimo to pominul odvolací soud vzít tu v úvahu i výpověď L-a, jenž žádosti žalobcovy o peníze a o dům též potvrdil, a výpověď M-ové, že, když asi před 5 lety (1922) na zakončení jejího muže, jenž, vida žalobce jíti s H-ovou, pravil, že to nesmí být, aby strany žily od sebe, že žena patří k muži a muž k ženě, zařízení byla schůzka a svědek K. žalobci domlouval, aby šli do společné domácnosti, chtěl žalobce, by jí rodiče dali připsati polovici domu v Z. a k dohodě nedošlo. Co se však týče dvou pokojů u G-a najatých, má se to podle výpovědi svědka správně tak, že v roce 1921 nebo 1922 požádal ho žalobce, by mu přenechal dva pokoje, že by se do nich s manželkou a dětmi nastěhoval, »reservoval« mu svědek po celý měsíc dva hotelové pokoje bez kuchyně, žalovaná však, prohlédnuvši je, prohlásila, že se do nich stěhovat nebude a zas odjela. To zajisté nebyl byt pro zařízení domácnosti a lze bezpečně za to míti, že by žalobce za krátko byl musil takovýto »byt« zase pustiti, neboť nelze rodinu s dětmi vydržovati na trvalo na stravě v hotelu ani lidem lépe situovaným než byl žalobce jako oficiál lesnického úřadu. To se tedy nemohlo bráti vážně. Spíše odpovídalo tehdejší situaci, jak žalovaná už před odvolacím soudem na to poukazovala, jak tento sám uvádí, by žalobce byl drahou dojížděl z V. do Z. (14 km) buď denně neb aspoň týdně.

Čís. 8244.

Dána-li výpověď »z domovnického bytu«, dlužno míti za to, že měl býti výpověď zrušen i poměr domovnický.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, Rv II 522/28.)